

Dómsorð:

Ákærði, Ásgeir Ingólfsson, sæti fangelsi 16 ár. Frá refsingu skal draga gæsluvarðhaldsvist hans, 195 daga.

Ákærði greiði Vélsmiðjunni Héðni h/f kr. 817.495 í skaðabætur.

Ákærði greiði allan kostnað sakarinnar, þar með talin málssóknarlaun til ríkissjóðs, kr. 80.000, réttargæslu- og málsvarnarlaun skipaðs verjanda síns, Sveins Snorrasonar hæstaréttarlögmanns, kr. 120.000, og réttargæslulaun til Guðmundar Ingva Sigurðssonar hæstaréttarlögmanns, kr. 40.000.

Fimmtudaginn 21. júní 1979.

Nr. 7/1979. **Ákærvaldið**

(Þórður Björnsson ríkissaksóknari)

gegn

Matthíasi Hauki Guðmundssyni

(Jón E. Ragnarsson hrl.).

Tékkamisferli.

Dómur Hæstaréttar.

Mál þetta dæma hæstaréttardómararnir Ármann Snævarr, Benedikt Sigurjónsson, Björn Sveinbjörnsson, Logi Einarsson og Magnús Þ. Torfason.

Steingrímur Gautur Kristjánsson héraðsdómari hefur samkvæmt umboðsskrá 3. febrúar 1977 leyst af hendi rannsókn máls þessa, og samkvæmt umboðsskrá 27. janúar 1978 hefur hann þingfest málið og farið með það og dæmt.

I.

Eftir uppsögu hins áfrýjaða dóms hafa nokkur gögn verið lögð fram í málinu, þ. á m. bréf Seðlabanka Íslands, dags. 18. maí 1979 og 21. maí s. á. Í fyrra bréfinu eru greindir

innlausnarbankar hvers einstaks þeirra sex tékka, sem ákæra lýtur að. Í bréfinu segir síðan:

„Seðlabankinn tók við innstæðulausum tékkum til innheimtu frá reikningsbanka viðkomandi reikningshafa, og í umboði og f. h. innlausnarbanka (greiðslubanka) krafði hann tékkaskuldara um greiðslu viðkomandi tékka ásamt innheimtugjaldi samkv. ofangreindri auglýsingu“ (þ. e. auglýsingu nr. 182/1964, sbr. 4. gr. laga nr. 10/1964).

Í bréfi Seðlabankans 18. maí 1979 segir enn fremur, að í kæru bankans frá 10. desember 1975 út af tékkum þeim, er málið fjallar um, hafi þess verið óskað, að tékkamál þetta yrði tekið „til opinberrar meðferðar“, og sé með þeim orðum „átt við opinbera rannsókn hjá sakadómi Reykjavíkur eða hliðstæðu yfirvaldi utan Reykjavíkur og eftirfarandi ákvörðun ríkissaksóknara um málshöfðun, í umboði og f. h. innlausnarbanka (greiðslubanka)“.

Samkvæmt bréfi Seðlabanka Íslands 21. maí 1979 hafa tveir þeirra tékka, er greinir í málinu, verið greiddir hinn 5. maí 1976 til bankans af ákærða, þ. e. tékkar að fjárhæð 60.000 krónur og 44.000 krónur, einn af eiginkonu ákærða hinn 24. febrúar 1976, þ. e. tékki að fjárhæð 35.000 krónur, en hinir þrír, að fjárhæð 10.000 krónur, 220.000 krónur og 21.000 krónur, af framseljendum tékkanna hinn 18. desember 1975.

Allir tékkarnir voru gefnir út á ávísanareikning ákærða hjá Útvegsbanka Íslands, Keflavík.

II.

Hver einstakur tékki, sem ákæran varðar, hefur verið borinn undir ákærða, og hefur hann gengist við að hafa gefið þá út. Ákærði hefur eigi haldið því fram, að fyrirvari hafi verið gerður við afhendingu tékka um, að innstæðu skorti á ávísanareikningi.

Um útgáfu hvers einstaks tékka og ráðstöfun á þeim hefur ákærði gefið skýrslur og um suma þeirra eiginkona hans, sem fékk þá í hendur til ráðstöfunar. Þá hafa framseljendur tékka og gefið skýrslur svo og starfsmenn banka og spari-

sjóðs. Þykir ástæða til að benda á eftirfarandi atriði úr rannsóknargögnum umfram það, sem greinir í héraðsdómi:

1. Tékki nr. 27131, að fjárhæð 44.000 krónur, útgefinn 25. október 1975 til Sparisjóðs Vestur-Húnavatnssýslu til greiðslu á víxli, sem þar var til innheimtu. Var tékki þessi sendur Seðlabankanum með áritun greiðslubanka um greiðslufall hinn 11. nóvember 1975.

2. Tékki nr. 27133, útgefinn til eiginkonu ákærða 21. október 1975, að fjárhæð 10.000 krónur, innleystur í Samvinnubanka Íslands h/f, áritaður af greiðslubanka um greiðslufall 27. október 1975. Ákærði kveður andvirði tékkans hafa verið notað til staðgreiðslu á bensíni hjá Torgi h/f, Keflavík, og er það staðfest af eiginkonu ákærða og framkvæmdastjóra Torgs h/f. Telur hann, að greitt hafi verið bensín með tékka þessum og e. t. v. fleiri vörur og vera megi, að um mismun hafi verið að ræða, sem hann hafi goldið í peningum. Þessi tékki var framseldur í Samvinnubanka Íslands h/f. Telur framkvæmdastjóri Torgs h/f, að ákærði hafi greitt sér fjárhæð tékkans.

3. Tékki nr. 27134, að fjárhæð 220.000 krónur, gefinn út til Torgs h/f hinn 2. nóvember 1975. Ákærði kveður þennan tékka hafa verið notaðan til greiðslu á skuld við Torg h/f eða við nafngreindan framkvæmdastjóra þess fyrirtækis. Framkvæmdastjóri Torgs h/f skýrir svo frá, að hann hafi keypt af ákærða víxil að fjárhæð 220.000 krónur, að líkindum á föstudegi, en hann hafi síðan greitt víxilinn næsta mánudag eða þriðjudag á eftir með þessum tékka. Viðtakiandi framseldi tékkann Samvinnubanka Íslands h/f. Er ritað á tékkann um greiðslufall hinn 4. nóvember 1975. Ákærði greiddi Torgi h/f andvirði hans.

4. Tékki nr. 27135, að fjárhæð 35.000 krónur, útgefinn 4. nóvember 1975 til eiginkonu ákærða og framseldur af henni. Kveður ákærði andvirði tékkans hafa verið notað til greiðslu á víxli í Sparisjóði Keflavíkur. Ber tékkinn áritun greiðslubankans um greiðslufall hinn 10. nóvember 1975. Eiginkona ákærða kveðst eigi muna eftir tékka þessum. Gjaldkeri Sparisjóðs Keflavíkur, Daði Þróstur Þorgrímsson, kveð-

ur engum vafa undirorpið, að hann hafi tekið við tékka þessum, og gerir fremur ráð fyrir, að hann hafi veitt honum viðtöku frá framseljanda. Ekki gat hann sagt, hvort framseljandi tékkans hafi fengið andvirði tékkans greitt í reiðufé eða hvort hann hafi innt af hendi greiðslu, t. d. víxils, með tékkanum. Með því að innstæða var ekki fyrir hendi, hafi tékkinn verið sendur til Seðlabankans.

5. Tékki nr. 27136, útgefinn 3. nóvember 1975 til handhafa, að fjárhæð 21.000 krónur, áritaður af greiðslubanka um greiðslufall 6. nóvember s. á. Í skýrslu fyrir lögreglu kvað ákærði andvirði tékkans hafa verið notað til greiðslu á oliureikningi hjá Oliuverslun Íslands h/f, Njarðvíkum, og er það staðfest af stöðvarstjóra Oliuverslunarinnar, sem kveður engan fyrirvara hafa verið gerðan um, að innstæðu skorti fyrir tékkanum. Stöðvarstjórinn kveðst hafa framselt tékkann og lagt hann inn í Verzlunarbanka Íslands h/f, en tékkinn reyndist innstæðulaus. Nokkru síðar kveður hann eiginkonu ákærða hafa greitt sér andvirði tékkans, en hann hafi þá verið búinn að kvarta við ákærða og krefja hann um greiðslu.

6. Tékki nr. 27138, að fjárhæð 60.000 krónur, útgefinn 4. nóvember 1975 til eiginkonu ákærða, áritaður af greiðslubanka um greiðslufall hinn 10. nóvember s. á. Ákærði kveður tékkann hafa verið framseldan í banka og andvirði hans notað í ýmsar greiðslur. Jóhanna Margrét Helgadóttir, gjaldkeri í útibúi Samvinnubankans í Hafnarfirði, kveðst hafa greitt eiginkonu ákærða tékkann í peningum. Hafi framseljandi eigi getið þess, að innstæðu skorti fyrir tékkanum.

III.

Ákærði var ekki inntur eftir því við rannsókn málsins, hvort hann hefði gert sér grein fyrir því, er hann gaf út tékkana, að reikningsinnstæða hans hjá Útvegsbanka Íslands í Keflavík nægði ekki til innlausnar þeirra. Eigi að síður þykir þó nægilega komið fram í málinu með skýrslum hans sjálfs, að honum hafi verið fullljóst, að reikningsinnstæða hans hrykki því aðeins til innlausnar tékkanna, að

Sigurjón Skúlason hefði greitt það fé inn á reikninginn, sem ákærði telur hann hafa skuldað sér. Þegar virtar eru skýrslur ákærða sjálfs og Sigurjóns Skúlasonar, þykir hafa verið svo mikil óvissa um greiðslu þessa, að ákærði hafi alls eigi mátt treysta því, að hún hefði verið af hendi innt. Verður útgáfa tékkanna án innstæðu því metin ákærða til áfellis.

Atferli ákærða, það er greinir í II 2 og 6, varðaði við 248. gr. almennra hegningarlaga, þegar brot þessi voru framin, enda verður að leggja til grundvallar, að ákærði hafi fengið eiginkonu sinni tékkana í hendur gagnert til ráðstöfunar í því skyni, sem raun ber vitni um. Atferlið, sem lýst er í II 1, 3, 4 og 5, varðaði við 261. gr. sömu laga á þeim tíma, er brot þessi voru framin.

IV.

Eftir að brotin voru framin og áður en ákæra var gefin út 8. desember 1977, tóku gildi lög nr. 35 12. maí 1977 um viðauka við lög nr. 94/1933 um tékka. Bæta þau nýrri grein, 73. gr., við lögin um tékka. Geymir sú grein refsíákvæði vegna ýmissa nánar greindra tékkabrota. Refsiviðurlög samkvæmt þessu ákvæði eru eigi jafnþung sem viðurlögin í 248. gr. almennra hegningarlaga, og að mestu leyti eru refsiviðurlög samkvæmt 261. gr. sömu laga þyngri en refsiviðurlög laga nr. 35/1977. Í upphafi 1. gr. laga nr. 35/1977 segir, að refska skuli samkvæmt henni fyrir atferli, sem þar er nánar lýst, „nema þyngri refsing liggi við samkvæmt almennum hegningarlögum“.

Skírskotun hins greinda refsíákvæðis til refsiviðurlaga samkvæmt almennum hegningarlögum þykir bera að skýra á þann veg, að átt sé við refsiviðurlög samkvæmt 248. gr. laganna, en hún getur átt við samkvæmt verknaðarlýsingu sinni. Einnig kemur hér til álita ákvæði 261. gr. laganna. Þar sem efnisinntak og sjálfstæð þýðing laga nr. 35/1977 yrði næsta litil, ef jafnhliða þeim ætti að beita síðastgreindu ákvæði almennra hegningarlaga, svo og þegar virtur er aðdragandi og undirstöðurök laga nr. 35/1977, þykir verða að telja, að síðastnefndu refsíákvæði sé ætlað að tæma sök í

þeim tilvikum, er hingað til hafa verið talin varða við 261. gr.

Með vísan til þess, er að framan greinir, þykir eiga að beita 248. gr. almennra hegningarlaga um atferli ákærða, sem lýst er í II 2 og 6, en um atferlið, sem greinir í II 1, 3, 4 og 5 á nú að dæma á grundvelli 1. gr. laga nr. 35/1977, sbr. 2. gr. síðargreindu laganna, þar á meðal á að beita saksóknarreglum 2. mgr. 1. gr. laga nr. 35/1977.

Atferli ákærða, er greinir í II 1, 2, 4 og 5, á samkvæmt verknaðarlýsingu undir 1. gr. laga nr. 35/1977. Kemur þá til athugunar, hvort saksóknarreglum 2. mgr. 1. gr. sé fullnægt. Seðlabanki Íslands kærði atferli ákærða 10. desember 1975. Samkvæmt þeim gögnum, sem lögð hafa verið fyrir Hæstarétt um samstarf viðskiptabanka og Seðlabankans vegna innstæðulausra tékka, verður að telja, að Seðlabankinn hafi á þessum tíma haft auk innheimtuumboðs almennt umboð til að kæra misferli til sakadóms og krefjast málshöfðunar, ef tékki var sendur Seðlabankanum með áritun um greiðslufall. Að þessu athuguðu þykir kæra Seðlabankans marka fullnægjandi grundvöll að höfðun máls þessa. Ber því að refsa ákærða fyrir tékka þá, er greinir í II 1, 3, 4 og 5, samkvæmt 1. gr. laga nr. 35/1977, en atferlið, er um getur í II 2 og 6, varðar ákærða refsingu samkvæmt 248. gr.

Ákærði hafði greitt fjárhæð allra þeirra tékka, sem greinir í máli þessu, áður en mál var höfðað gegn honum. Honum var vikið til fullnaðar frá starfi rannsóknarlögreglumanns 29. desember 1977, m. a. vegna þeirra ákæruefna, sem um er fjallað í máli þessu.

Refsing ákærða samkvæmt 248. gr. almennra hegningarlaga og 1. gr. laga nr. 35/1977, sbr. 77. gr. almennra hegningarlaga, þykir hæfilega ákveðin fangelsi 2 mánuðir, en fullnustu refsingar skal fresta og hún falla niður að 3 árum liðnum frá uppsögu dóms þessa, ef almennt skilorð 57. gr. almennra hegningarlaga, sbr. 4. gr. laga nr. 22/1955, verður haldið.

Staðfesta ber ákvæði héraðsdóms um sakarkostnað nema um málsvarnarlaun. Dæma ber ákærða til að greiða allan

kostnað af áfrýjun sakarinnar, þar með talin saksóknarlaun í ríkissjóð, 100.000 krónur. Þá ber honum að greiða málsvarnarlaun skipaðs verjanda síns í héraði og fyrir Hæstarétti, samtals 150.000 krónur.

D ó m s o r ð :

Ákærði, Matthías Haukur Guðmundsson, sæti fangelsi 2 mánuði, en fullnustu refsingarinnar skal fresta, og fellur hún niður að liðnum 3 árum frá uppsögu dóms þessa, ef almennt skilorð 57. gr. almennra hegningarlaga, sbr. 4. gr. laga nr. 22/1955, verður haldið.

Ákvæði héraðsdóms um sakarkostnað á að vera óraskað að nema um málsvarnarlaun skipaðs verjanda ákærða.

Ákærði greiði allan kostnað af áfrýjun sakarinnar, þar með talin saksóknarlaun í ríkissjóð, 100.000 krónur. Þá greiði hann málsvarnarlaun skipaðs verjanda síns í héraði og fyrir Hæstarétti, Jóns E. Ragnarssonar hæstaréttarlögmanns, samtals 150.000 krónur.

Dómi þessum ber að fullnægja með aðför að lögum.

Dómur sakadóms Njarðvíkur 17. apríl 1978.

Ár 1978, mánudaginn 17. apríl, er lagður svohljóðandi dómur á málið nr. 2446/1975: Ákæruvaldið gegn Matthíasi *Hauki* Guðmundssyni í sakadómi Njarðvíkur.

Mál þetta, sem var dómtekið 10. þ. m., er höfðað á hendur Matthíasi *Hauki* Guðmundssyni bifreiðarstjóra, Kirkjubraut 3, Innri-Njarðvík, fæddum 7. júní 1944 á Vatnsleysuströnd, með ákæru, útgefinni 8. desember 1977 af ríkissaksóknara og birtri 28. febrúar 1977, fyrir að hafa í október og nóvember 1975 gefið út eftirgreinda tékka á hlaupareikning sinn nr. 244 við Útvegsbanka Íslands í Keflavík, án þess að næg innstæða væri fyrir hendi á reikningnum og nota þá í viðskiptum með eftirgreindum hætti:

1. Nr. 27131, að fjárhæð kr. 44.000, útgefinn 25. október 1975 til Sparisjóðs Vestur-Húnavatnssýslu, notaður þar til greiðslu á víxilskuld.

2. Nr. 27133, að fjárhæð kr. 10.000, útgefinn 21. október 1975 til Vigdísar Sigurjónsdóttur, eiginkonu ákærða, sem notaði tékkann í viðskiptum við bensínsöluna Torg, Keflavík, m. a. til greiðslu á bensíni.
3. Nr. 27134, að fjárhæð kr. 220.000, útgefinn 2. nóvember 1975 til Torgs h/f, Keflavík, til greiðslu þar á skuld.
4. Nr. 27135, að fjárhæð kr. 35.000, útgefinn 4. nóvember 1975 til Vigdísar Sigurjónsdóttur, sem notaði tékkann til greiðslu á víxilskuld í Sparisjóði Keflavíkur.
5. Nr. 27136, að fjárhæð kr. 21.000, útgefinn til handhafa 3. nóvember 1975, notaður til greiðslu á húshitunarloðu til Olíuverslunar Íslands h/f.
6. Nr. 27138, að fjárhæð kr. 60.000, útgefinn 4. nóvember 1975 til Vigdísar Sigurjónsdóttur, sem seldi tékkann í Samvinnubanka Íslands, útibúinu í Hafnarfirði.

Af ákæruvaldsins hálfu er háttsemi sú, sem rakin er í liðum 2, 5 og 6 talin varða við 248. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940, en liðir 1, 3 og 4 við 261. gr. sömu laga.

Þess er krafist að ákærði verði dæmdur til refsingar og til greiðslu alls sakarkostnaðar.

Verjandi ákærða krefst aðallega sýknu, en til vara, ef sakfelld verði, að ákærða verði ekki gerð sérstök refsing, til þrautavara, að frestað verði ákvörðun refsingar, eftir atvikum skilorðsbundið, en að lokum, að ákærða verði gerð mildasta refsing, sem lög framast leyfa. Þá er gerð krafa um hæfileg málsvarnarlaun til verjandans að mati dómsins, að sakarkostnaður sé allur lagður á ríkissjóð, ef sýknað verði, en allur eða að hluta á ákærða við önnur úrslit máls, eins og lög og venjur standi til.

Ákærði er sakhæfur. Hann gekkst undir greiðslu 5.000 króna sektar fyrir brot á 261. gr. almennra hegningarlaga í sakadómi Gullbringu- og Kjósarsýslu 15. mars 1971. Hann hefur gengist við sakargiftum. Samkvæmt játningu ákærða og öðrum gögnum málsins þykir sakaratriðum vera rétt lýst í ákæru.

Framangreindri málavaxtalýsingu ákæru til viðbótar þykir rétt að taka fram eftirfarandi:

Ákærði virðist ekki hafa haft heimild til yfirdráttar á hlaupareikningi sínum. Eiginkona ákærða kveðst ekki hafa vitað um innstæðuleysi þeirra tékka, sem hún notaði. Í engu tilviki virðist hafa verið getið um innstæðuleysi eða óskað eftir, að tékki væri geymdur.

Þann 10. desember 1975 kærði Seðlabanki Íslands ákærða fyr-

ir notkun tékkanna, sem þá voru til innheimtu hjá bankanum. Þann 12. desember 1975 var hlaupareikningnum lokað að beiðni Seðlabankans.

Ákærði telur sig hafa greitt andvirði tékkanna fljótlega eftir þetta, og kemur það heim og saman við annað, sem fram hefur komið í málinu. Ákærði hefur borið það fyrir sig sér til afsökunar, að hann hafi lánað kunningja sínum 400.000 krónur, sem átt hafi að endurgreiða 20. október 1976 með því að leggja fjárhæðina inn á hlaupareikninginn, greiðsla þessi hafi brugðist, en ákærði gefið út tékkana í trausti þess, að greiðslan hefði komið á réttum tíma. Gögn málsins gefa ekki tilefni til að rengja, að hér sé rétt með farið.

Tékki nr. 27134 var til greiðslu á víxilskuld. Viðtakandi seldi tékkann í Samvinnubankanum í Keflavík, en varð að leysa hann til sín aftur. Ákærði greiddi þennan tékka innan viku þaðan í frá.

Ákærði telur, að andvirði tékka nr. 27138 hafi verið notað í ýmsar greiðslur, en treystir sér ekki til að greina nákvæmlega, í hvað andvirðið fór.

Samanlögð fjárhæð tékkanna er 390.000 krónur.

ÁLIT DÓMSINS.

Meðferð ákærða á tékkum þeim, sem greindir eru í 2., 5. og 6. tl. ákæru fellur undir brotalýsingu 248. gr. alm. hegningarlaga. Að öðru leyti þykir háttsemi ákærða samsvara brotalýsingu 261. gr. sömu laga.

Verjandi ákærða hefur hreyft því, að ákærða verði aðeins metin háttsemi sín til gáleysis.

Þegar þess er gætt, að ákærði hafði enga staðfestingu fengið á, að greind skuld hefði verið borguð með innleggi á hlaupareikning hans, og að honum hlaut að vera ljóst, að eiginkona hans mundi nota þá tékka, sem hann gaf út til hennar og fékk henni, til að afla fjármuna eða þjónustu eða nota þá til greiðslu skulda, þykir ótvírætt bera að telja skilyrði um ásetning hafi verið fyrir hendi, sbr. 18. gr. laga 19/1940, 248. gr. og 261. gr. sömu laga og 73. gr. laga 94/1933, sbr. 1. gr. laga 35/1977.

Síðastnefndu lögin, lög um viðauka við lög 94 19. júní 1933 um tékka, tóku gildi 27. maí 1977, meðan rannsókn málsins stóð yfir.

Samkvæmt þessum lögum skal refsa með sektum eða allt að 3 mánaða fangelsi, nema þyngri refsing liggi við samkvæmt almennum hegningarlögum, þeim:

- a) sem gefur út tékka, án þess að innstæða sé fullnægjandi á reikningi hans hjá greiðslubankanum, sbr. 4. gr., eða
- b) sem án sérstakrar ástæðu afturkallar tékka eða ráðstafar innstæðu og hindrar á þann hátt, að tékki, sem hann hefur þegar gefið út, greiðist við sýningu innan sýningarfrestsins, sbr. 29. gr.

Krafa um opinbera ákæru skal borin fram af handhafa tékka, sem ekki hefur fengið hann greiddan vegna ófullnægjandi innstæðu eða vegna þess, að tékkinn hefur verið afturkallaður, eða af ábyrgðarmanni, sem af greindum ástæðum hefur leyst til sín tékka eða á yfir höfði sér að leysa til sín tékka, eða af greiðslubanka, sem hefur innleyst tékka án fullnægjandi innstæðu.

Samkvæmt 1. mgr. 2. gr. almennra hegningarlaga þykir bera að dæma um brot ákærða, eins og brot hans hefðu verið framin eftir gildistöku laga 35/1977, þrátt fyrir ákæruskilyrði 2. mgr. 1. gr., enda var kæra Seðlabankans í samræmi við reglur samvinnunefndar banka og sparisjóða um tékkaviðskipti frá október 1974, sem fylgt var á þeim tíma, sem hér skiptir máli, og fól í sér beiðni um opinbera meðferð, sem almennt leiddi til ákæru.

Telja verður, að rétt lögskýring á 1. gr. nefndra laga, sem er sérrefsilagaákvæði, leiði til þess, að beita beri refsíákvæðum laganna bæði um brot, sem áður voru heimfærð undir 248. gr. og 261. gr. almennra hegningarlaga, enda liggi ekki við þyngri refsing en lögin heimila samkvæmt almennum hegningarlögum.

Þar sem ekki verður talið, að þyngri refsing liggi við brotum ákærða en hámarksrefsing samkvæmt 73. gr. tékklaganna, þykja brot ákærða réttilega heimfærð undir 73. gr. laga 94/1933, sbr. 1. gr. laga 35/1977, sbr. 118. gr. laga 74/1974.

Ákærði var rannsóknarlögreglumaður við embætti bæjarfógetans í Keflavík, þegar brotin voru framin og rannsókn hófst. Honum var vikið úr starfi um stundarsakir í desember 1976 vegna gruns um aðild að meintri ólöglegri handtöku. Þann 29. desember 1977 var ákærða vikið úr starfi að fullu.

Í lausnarbréfi dóms- og kirkjumálaráðuneytisins segir, að ráðuneytið telji það ekki samrýmast starfi rannsóknarlögreglumanns að gerast sekur um tékkamisferli, sem sætt hefði ákæru fyrir brot gegn 248. gr., sbr. 261. gr. hegningarlaganna. Virðist þetta vera aðalröksemd ráðuneytisins fyrir vikningunni.

Ákærði virðist hafa bætt það tjón að fullu, sem leitt hefur af háttsemi hans.

Þykir mega hafa hliðsjón af þessum atriðum við ákvörðun refsingar.

Ákærði virðist hafa greitt tékka nr. 1, 4 og 6 í Seðlabanka Íslands auk 16.900 króna gjalds vegna innheimtu. Verjandi ákærða virðist telja, að taka beri tillit til þess gjalds við ákvörðun refsingar.

Hér virðist vera um að ræða innheimtubókun til bankans, og þykja ekki efni til að taka tillit til hennar við ákvörðun refsingar.

Þykir refsing ákærða hæfilega ákveðin 200.000 króna sekt til ríkissjóðs, og komi varðhald í 25 daga í stað sektarinnar, verði hún ekki greidd innan 4 vikna frá birtingu dóms þessa.

Dæma ber ákærða til greiðslu alls sakarkostnaðar, þar með talin málsvarnarlaun til skipaðs verjanda síns, Jóns E. Ragnarsonar hæstaréttarlögmanns, 30.000 krónur.

Ákærði hefur fengið breytt nafnritun sinni í þjóðskrá í Haukur Guðmundsson, en nafni hans hefur ekki verið breytt, svo kunnugt sé, sbr. 5. gr. laga 54/1925.

Hinn reglulegi héraðsdómari hefur vikið sæti í málinu.

Með bréfi, dags. 27. janúar 1978, var Steingrímur Gautur Kristjánsson héraðsdómari skipaður til að fara með málið sem setudómari, og kveður hann upp dóm þennan.

Dómsorð:

Ákærði, Matthías *Haukur* Guðmundsson, greiði 200.000 króna sekt í ríkissjóð, og komi varðhald í 25 daga í stað sektar, verði hún ekki greidd innan 4 vikna frá birtingu dómsins.

Ákærði greiði allan kostnað sakarinnar, þar með talin málsvarnarlaun skipaðs verjanda síns, Jóns E. Ragnarsonar hæstaréttarlögmanns, 30.000 krónur.

Dómi þessum ber að fullnægja með aðför að lögum.